

האנגלים נראים בדיוק כמו בסרט — זאת לא בדיחה. בדיוק כך הם מדברים ובדיוק כך הם לבושים...

הכרזת

ומנומסים, ב"טיוב" (הוא ה"צינור", הרכבת התחתית. אין גוסעים לומבלי, אלא "לוקחים צינור להמבלי"). איש לא יסריד את זולתו, איש לא יתערב בעסקיו. אנגליה.

★ ★ ★

לכלב הורשה להשתתף במשפט. "אינך יכול להכניס כאן את הכלב", אמר כבוד השופט הרברט בכסטר למיטטר רוברט וויליאם סאלטר, 80, מרחוב סנט ג'ון באייזלורת, כשנכנס לאולם בית-המשפט בלוויית כלב שחור גדול בשם נייגר. פרקליטו של מר סאלטר, מר ג'ורפי הו, אמר: "אני מייצג את מר סאלטר ואת הכלב, שלא יכול להישאר בבית." מר סאלטר נתבע לדין על-ידי דיירת ביתו, מיסיס דורותי הרינסון, הטוענת כי הכלב מנע בעדה בזדון מלגשת לצריף הפחם. "אני רוצה כי כבוד השופט יוכח בעצמו כי הכלב אינו מסוגל לכך מבחינת אופי", אמר הפרקליט. כבוד השופט הסכים לנוכחות הכלב, אולם "עליו להתנהג כשורה".

הדוכס הופך לנסרף פיליפ. ווייטהול — המלכה נאותה באגרת הנושאת את החותם הגדול של הממלכה מיום ה-22 בפברואר 1957 לתת ולהעניק להוד רוסמותו המלכותית הדוכס של אדינבורג, אביר הבידית, את הסגנון והכבוד של נסיך הממלכה המאוחדת של בריטניה הגדולה ואירלנד הצפונית.

★ ★ ★

בנין הפרלמנט דומה לכנסיה. האולמות הגדולים והמעברים הארוכים, מקושטים מלמעלה עד למטה בשלל קישוטי זהב. אין אף מטר מרובע אחד חלק ובלתי-מקושט. מלמעלה מסתכלים על האורח ארבעת הקדושים של אנגליה, סקוטלנד, וילס ואירלנד. האנשים מדברים, כרגיל, בקול גמוך, כמו לפני תפילה. אין ספק: זהו קודש הקדשים האמיתי של הדת הבריטית, תורה מסתורית יותר מדת טיבט.

בבית הלורדים יושבים כשלושים איש. כמו בבית הנבחרים, הם יושבים מרושלים על ספסלים ארוכים, מרופדים בצבע אדום, המסודרים בשני צדי האולם, אלה מול אלה. באמצע שולחן כבוד. לידו שלושה פקידים, בעלי פאות נוכריות לבנות, והלורד-קאנצלר, שהוא יושב-ראש הבית.

הסידור אינו מקרי. הושקעה בו מחשבה רבה. בכנסת הירושלמית קל מאד לאדם לעבור ממפלגה למפלגה — הוא רק זז בכמה כסאות ימינה או שמאלה. באנגליה הוא נאלץ, במקרה כזה, לעבור מצד אחד של הבית לצד השני — החלטתה שהיא הרבה יותר קשה מבחינה פסיכולוגית.

גם העובדה שאין באולם די מקומות לכל הציירים מחושבת. כשרק חלק הקטן של הציירים נוכח, כרגיל, הבית אינו נראה ריק. ואם נוכחים כמעט כולם, נאלצים רבים מהם לעמוד במעברים — דבר המדגיש את החגיגות הבלתי-ירגילה של המאורע.

הלורדים עסקים, הפעם, בענין חשוב מאד. בעית התחבורה בעיר אוכספורד מדאיגה את הלורד בוורדיג'. עדין כה פעלו בענין זה רק שלוש ועדות. האחרונה קבעה שיש להתריב כמה בתים כדי ליצור מעברים חופשיים יותר. לרוב הלורדים, שלמדו באוכספורד, זהו חילול הקודש. רובם תומכים בלורד בוורדיג' שהציע את הפתרון המתקבל ביותר על הדעת: "לדעת בית זה יש למנות ועדה מלכותית, שתגבה עדויות ותסכם סיכומים תוך ששה חודשים ועל ממשלת הוד מלכותה לעצור בינתיים כל פעולה שיש בכוחה לפגוע מראש בדו"ח התעדה".

הבית מסכים. משני העברים פורצות מדי פעם קריאות עמומות של "היר, היר!" ("שמעו! שמעו!") לאות הסכמה. לורד האליפאנס, בקול אוכספורדי מעודן תומך בהצעה. הוא שולח חיצים דקים של אירוניה קלה שבקלה לכל הצדדים: "מי יודע, אולי תוכל ועדה מלכותית לשכנע אפילו את הממשלה...". (צחוק מאופק) באמצע קם נציג הממשלה לקריאת בנינים. מיד מתישב הלורד האליפאנס, עד לגמר הקריאה. כך מחייב הכבוד ההודי — הנואם מתישב כשמישהו קם. וכשהוא יוצא את האולם, הוא משתחוה ליושב-ראש. אחרי האליפאנס, שרה-החוף של תקופת מינכן, קם לורד אטלי, ראש הממשלה לשעבר. גם לו ברור שמוטב לדחות את הענין עלידי מינוי ועדה.

אותה שעה יושבים כמה צירים נכבדים, בקצה השני של הבנין, באולם בית-הנבחרים. הדומה בדיוק לאולם הלורדים, פרט לצבע הריפוד (ירוק). הנושא: יחסי המסחר עם פורטוגל. ציר נכבד אחד טוען כי אין נעשה מספיק כדי להדק את יחסי המסחר עם הארץ, הקשורה עם בריטניה מאז החווה של מה-ישמו משנת אלף חמש מאות ומשהו. לראיה: האנגלים שותים עתה פחות יין פורט מאשר לפני שנים (נציג הממשלה): "חברי המלומד יתענינו לשמוע כי בפורטוגל עצמה אין שותים יין פורט כמעט בכלל...".

★ ★ ★

טיים סילון שטם מתחת לגשר היה "אמיק". הטיים של טוטו-קרב סילווי מדגם וואמפייר, שטם מתחת לגשר קליפטון, היה איש עליו וחסר-פחד. העיר אתמול קצין של יחידתו בפני חוקר מקרי-המוות בבריטסול. החוקר פסק כי היה זה "מוות מפאת תאונה".

כלבים בחופשה. מכתב למערכת. אדוני, כל אדם הכותב לרשימת הנופש להגנת כלבים, רחוב סיימור 10, לונדון מערב 1, יקבל פירוט של בתי-מלון ובתי-הארח המקבלים בברכה כלבים יחד עם בעליהם. שלך בנאמנות, ר. הארביי ג'ונס, מזכיר, אגודה להגנת כלבים.

★ ★ ★

אחת האפתעות הגדולות של לונדון היא הבנות. בעולם מקובל לחשוב כי כל האנגליות דומות לסוסים — כמוערות, שטוחות, משעממות. אין דבר הרחוק יותר מן האמת. במערב לונדון, מן הסיטי ועד לקנסינגטון והייד פארק, אפשר לראות בכל יום רבבות צעירות, שכמעט כל אחת מהן יפה ממש. כולן תמירות וקופות, לבושות יפה,

שני גברים בחצאיות המשאר הסקוטי בגן

מאת אורי אבנרי

כ? ספר בלשי הגון מתחיל במלים: "ערפל סמיך היה פרוש על פני התמוה...". לאדם הנמצא בלונדון, ברור כי הספר אינו יכול להתחיל בשום צורה אחרת. כי הערפל חלק, היורד על העיר בשעות שאחרי הצהריים, יוצר את אוירת העיר. האדם הולך לאורך רחוב סטראנד, ולפתע ניצב לפניו האדמירל גלסון על עמוד-הזכרון של קרב טראפאלגאר, מוקף ארבעה אריות. עוד במרחק חמשים מטרים אין רואים אותה, מפאת הערפל.

כל אדם שמע על אנגליה. כל אחד ראה עשרות סרטים בריטיים. כל אחד קרא על האנגלים בספרים. אך גם לצופה המאמין ביותר נדמה תמיד כי האנגלים אינם יכולים להיות כמו שהם מתוארים בסרט ובספר, שזו רק בדיחה פרטית של המחברים, אשר קשרו קשר ביניהם למען שלמות הבדיחה.

כך אפשר לחשוב — עד שבאים לבריטניה. ואז רואים שהבדיחה היא אמת. האנגלים נראים בדיוק כמו בסרט. בדיוק כך הם מדברים, ובדיוק כך הם לבושים. אתה יושב באולם ההארכה של בית-מלון, בין המש מאות איש, ואינך שומע אף מלה אחת. האנשים אינם לוחשים, חס וחלילה. הם רק מדברים כך ששיחתם נשארת פרטית בהחלט.

הם הולכים ברחוב, זקופים, לבושים כולם בדיוק באותה צורה. רבים מהם חבושים גבעות-באולה, מגבעות שחורות וקמורות לפי אופנת ראשית המאה. הם יושבים, שקטים